

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟ

Ο ΦΑΝΤΟΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Στὸ τζάκι πλάι πολλές φορές ἐσκέφτηκα
Γιὰ τὰ πουλιὰ στὸ δάσος τοῦ παιθινοῦ ..

Ἄλλ' ὅμως ὅταν φτάνῃ πλούσια ἡ ἄνοιξη
Καὶ μὲ βιολέτιες ντύνεται ἡ κοιλάδα,

(Francois Coppée)

ΣΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΟΡΗ

Κόρη μου ἀθάνα σὲ δεῖ λὲν πίστι πολλὴ μὴ δώσης
Γιατὶ ἂν ζητῆς τὸν ἔρωτα τὸ ἀνύπαρχο ζητῆς.

Ψεύτης ὁ ἄντρας. Καὶ θάρβῃ καιρὸς ποῦ θὰ σ' ἀφίη
Νὰ ὀπνῶγες μόνη τὰ παιδιὰ στὸ πλάγι τῆς ἐστίας

Καὶ μὴ θαρρεῖς τὸν ἔρωτα, κόρη, πῶς θάρβῃς ποῦθεν,
Μὰ πήγαινε στοῦ κήπου σου τὴν παραδείσιαν ἄχνη,

(Francis Jammes)

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ

Τὴ θλίψη σου τὴν πορφύρῃ μὲς στὴν καρδιὰ ἔχω ἀπλώσει
Αἱμάτινο γαρύφαλλο μὲ τὴ βαρεῖα εὐωδιά.

Ξέρω ποῖο χέρι σὲ ἔκοψε, καὶ κάτου ἀπὸ ποιά χεὶλη
Τὰ πέταλά σου ἔχασαν καὶ λάμπει κι' ὠμορφιά,

Ὡ δάκρυα κι' ὦ φιλήματα! Κι' ἐγὼ ὦ φαρμακωμένο
Μῦρο, ἄφου τὴ σκέψη μου στὸ θάνατο τραβῆς,

τὰ ἀπὸ τὸ πολὺ στίβασμα καμμιά φορὰ καθίζουν.
Σχεμαζοῦν ἰδιαιτέρως ἔς τοὺς κάμπους τοῦ Μεσολογίου

Ἐπειδὴ πηγαινέουν κι ἔρχονται οἱ Ἀμπλιανίτες,
ἂν καὶ εἶναι 500 οἰκογένειες δὲν ἔχουν οὔτε δημοτικὸ

Γλυτὸ εἶναι πολλὸ συντηρητικὸ, παραδομένο πολὺ
ἐν τῇ πατρίδι καὶ ἔς τὸν ἑαυτὸ τους. Παντρεύονται με-

Καὶ ἔχουνε δίκαιο. Οἱ γυναῖκες τους εἶναι πολὺ κα-
λές, ἀσπρες, καθαρές, ντύνονται πλούσια, σκαρίζουν μό-

Μόνον ποῦ ντύνονται ἄσχημα σὰν παπαδες.

Φοροῦν ἐξὸν ἀπὸ τὸ μακρὸ τους ποικίμισσο, τίς
π ρ ο μ ἄ ν ν ε ς, δηλαδὴ μεγάλες συγκοῦνες μὲ μα-

Φοροῦν ἀκόσμιες κἀτασπρες, τσαρούχια μὲ φοῦντες
κόκκινες καὶ μπροστὰ μιὰ πιδιὰ στενόμενα ὡς τὰ

Φοροῦν μ α μ π ἄ ζ, κόκκινο φιστίκι, ποῦ γύρω
βαζοῦν μ α γ κ ο ὄ ρ ε ς, δηλαδὴ κομμάτια ἀσχη-

Ἡ κ ο μ π ο θ η λ ι ἄ, ποῦ ζῶνει τὴν προμάν-
να, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ λ ὄ σ σ ι α (ἀλύσια) δη-

Στὸ χορὸ ἀρχίζου ἀπὸ τ' ἀριστερὸ, γι' αὐτὸ καὶ
γιὰ τὸ ἄλλο δὲν τοὺς χωνεύουν οἱ Κραββαρίτες καὶ ἀ-

(ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΣ Σ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

Ἄλλο τόπος φαρμάκι βρέθηκε. Εἶναι τὸ γλυκύσματτα τὰ
κνωμένα μὲ ἄβγα καὶ κρέμα. Γιατὶ ἕνας χημικὸς βρήκε

Εἶπαν Ἀπρίλης καθὼς εἶπαμε τότε. Μιὰ Κυριακὴ
βράδι δεῖ ἐτοιμαζοῦμαστὰ νὰ κλειστοῦμε στὰ σπίτια μας

—Παιδιά, μὰς λέει, ποιοῦ ἀπὸ σᾶς τοῦ βασιτῆ νὰ
ῥοῦζ' μαζὶ μου ἀπόψε, νὰ πα' νὰ κάνουμε μιὰ βίζιττα στὸ

Ὅλοι κοιταχτήκαμε μ' ἀπορία—Ἀμ' δὲ; τ' ἔπαθε
ἄφτος, τρελάθηκε;

Ὁ δύστηνος δὲν εἶχε τρελαθεῖ ἀκόμα, μὰ δὲν εἶτανε
καὶ στὰ σύγκαλά του. Τόσο πολὺ τοῦ βάραινε τῆς ἄμαρ-

Κι ὅπως σὲ κάθε περίσταση βρίσκονται παλαβοὶ ποῦ
μποροῦνε νὰ τολμήσουν καὶ τὰ πιδὲ παράβολα πράματα,

Ὁ κάπηλας ἔφερ' ὅζω τὰ ποτήρια γιομάτα μαστίχα κ'
ἤπιασε ὄλοι στὴν ὑγεία τοῦ Καζῆ. Ἀπάνου κάτου τότε

Κ' ἔτσι λοιπὸν ἀφοῦ βρεθίκαμε δυὸ ἀθρώποι νὰ πα' ν'
ἀντικρύσουν τὸ φάντασμα στὸν τόπο του, αἱ πιά ἐμεῖς οἱ

ἄλλοι ντραπήκαμε νὰ πᾶμε νὰ κλειστοῦμε στὰ σπίτια μας
καθὼς συνήθιζαμε. Καθίσαμε λοιπὸν κάτου ἀπ' τὸ τσαρ-

Ὁ Ἀντριάς τίποτα δὲν ἔλεγε' μὰ ἐνοίωθε πὸς κάτι
τοῦ βασάνιζε τὸ νοῦ. Ὅλο καὶ πρόσταζε πιστά.

—Φέρε μας τὰ ἴδια κάπηλα ..

—Φέρε μας τὰ ἴδια.

Πίναμε καὶ λέγαμε, ὡς ποῦ σκοτεῖναισε. Νυχτιὰ Ἀ-
πριλιάτικη' ὁ οὐρανὸς ἐδῶ κ' ἐκεῖ συννεφιασμένος' τὸ φε-

Ὁ Ἀντριάς ἔδγαλε τὸ ρολόγι του καὶ κάνει τοῦ Κα-
ζῆ.

—Καιρός, Μῆτρο. Ἐκεῖνο' σκαθίσαν οἱ τρήμας τοῦ. Μὰ εἶλα πάλι τὸ

—Ἐτοιμὸς ἀφεντικὸ, εἶπε καὶ σηκώθηκε ὄρθιος.

—Δὲ βαριέστε, βρε παιδιά, δὲν τ' ἀφίνετε τέτοια χω-

—Μωρὲ, τί χωρατὰ; ἄκουε τὸ Μῆτρο' θὰ τὸ δέσουμε

—Κοῦκου! τοῦ ἄκαμναν τὰ παλληκάρια, ἐκεῖνο εἶν'

Ὅμιε γιὰ μὲ δὲν εἴσατε.—κι' ὦ χέρι ἀγαπημένο
Ποῦ μιὰ καρδούλα ἂν ἔκοψες μὰ τώρα τὴν πετρεῖ!..

(Robert Scheffer)

ΑΓΑΠΗΣΙΑ

Ὅ! πᾶψε πειά, τὰ λόγια σου δὲ μὲ παρηγοροῦνε.
Τὰ δνειρά μου ποῦ ἤτανε τὸ μόνο μου ἀγαθὸ

Μιὰ ἡμέρα—ὦ! πειά τὰ λόγια σου δὲ μὲ παρηγοροῦνε—
Στὴν πόρτα τὴν ἡλιόλουστη μπροστὰ θὰ ἔαμπλωθῶ,

(Francis Jammes)

Μετάφρ. ΘΡΑΣ. ΖΩΓΙ-ΘΗΟΥΛΟΥ

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΚΑΜΠΥΣΗ

Τοῦ Θεριστῆ ἀπομεισήμερο, ὁ γήλιος ἔφηγε τίς
πέτρες καὶ μεῖς τραβοῦσαμε νὰ βροῦμε τὴ δροσιὰ πὸ

Παράξενο! Ὄρα τραγοῦσοῦσαμε στὰ μνήματα,
σταυροὺς ἐβλέπαμε, λίκνους ἀνοιγμένους δρασκελοῦ-

Κεῖνο ἀπομεισήμερο τάλισμόνητο, τὸνειροφάν-
ταχο, τὸ παραδεισένιο, τὰ κυπαρίσσια στολιζόντουσαν

Ὡς ἄρα, ἔχει ἀνάγκη ἀπ' τὰ δικὰ σου τὰ μπράτσα;
Τὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας, ποῦ τὴν ἔκαμε στιγμῆς σιγ-

Ψάχναμε νὰ βροῦμε ἕναν τάφο— τοῦ λιτρεμένου
φίλου μου, τοῦ ἀγαπημένου μας ποιητῆ. Τὺνε βρή-

Σταματήσαμε. Ἐκεῖνη τότε κοιτάζε σιωπηλὴ, μὲ
τὰ μεγάλα μάτια τῆς, τὰ γιομάτα ποίηση καὶ μυστή-

Ἐκεῖνη θὰ μὰς φέγγουσε! εἶπε γελώντας βιασμένα ὁ Μῆ-
τρος ὁ Καζῆλης γιὰ νὰ κρύψει τὸ φόβο π' ἄρχισε νὰ τὸν

Ὅσο ὅσο προχώρησε μαζὶ μὲ τὸν Ἀντριά κ' ἐμεῖς τοὺς
ἀκλουθοῦσαμε μὲ τὸ βλέμμα, ὡς ποῦ βγήκαν ἀπ' τὸ χω-

—Πᾶμε παιδιά, πᾶμε στὰ σπίτια μας καὶ δὲν εἶναι
γνωστικὸ νὰ κίτσει κανεὶς μὲ τὸν ὄξαποδῶ, εἶπε ὁ γέρος

Σὲ λίγο ψυχὴ δὲν εἶχε μείνει ὅζω.

Ἐκεῖνη ἡ νύχτα εἶταν πολὺ ἄγρια, πολὺ τρομαχτικὴ.
Ἄπ' ὦρα σ' ὦρα βγάσαμε τὸ κεφάλι ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ

—Μπρός, Μῆτρο, μὴν ἄκουε τοὺς χωριάτες, εἶπε μὲ
θάρρος ὁ Ἀντριάς, ἔλα μαζὶ μου.

—Πᾶμε ἀφέντη.

—Δὲν παίρνετε μαζὶ σας κανὰ φανάρι; τοὺς λέει ἕνας.

—Μπρὲ τὰ μάτια τοῦ φανταμάτου βγάξουν φλόγες.

—Πᾶμε παιδιά, πᾶμε στὰ σπίτια μας καὶ δὲν εἶναι
γνωστικὸ νὰ κίτσει κανεὶς μὲ τὸν ὄξαποδῶ, εἶπε ὁ γέρος

Ἄπ' ὦρα σ' ὦρα βγάσαμε τὸ κεφάλι ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ